

Arrest

nr. 129 959 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014 in plaats van 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014 in plaats van 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 december 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 18 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald in het district Ganzi. U verklaarde in 1999 illegaal naar Nepal gevlucht te zijn, en nadien via de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Kathmandu naar India gevlucht te zijn. In India verbleef u eerst enkele maanden in de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Dharamsala en nadien niet-geregistreerd in het Sera Jey klooster te Bylakuppe, Karnataka. U verbleef nadien als monnik van 2001 tot 2012 in datzelfde Sera Jey klooster. In juni 2012 bent u uit de orde getreden en bent u voor een aantal maanden bij de familie van uw vriendin ingetrokken, tevens in Bylakuppe. U hebt voor uw vertrek uit India nog een maand in Delhi gewoond. Van 2007 tot 2010 was u ook actief bij Tibetaanse organisaties als het Tibetan Youth Congress en de Women's Association, waarbij u deelnam aan marsen en manifestaties.

In India had u een "Registration Certificate" (RC).

Op 13 december 2013 vloog u vanuit New Delhi naar Italië en maakte daarbij een transit in een niet nader bekende plaats. U maakte voor deze vlucht gebruik van uw IC. U reisde van daaruit met de trein verder naar België, waar u op 14 december 2013 aankwam en nog dezelfde dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopij van uw hukou (gezinsregistratie), een kopij van uw RC, een kopij van het attest van de "Nelen Khang" Kathmandu, een attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, een document van het Sera Jey klooster, een document voor de aanvraag van uw Indisch rijbewijs, een krantenuittreksel en zestien foto's, de Chinese identiteitskaart van uw moeder, de Chinese identiteitskaart van uw vader en uw originele Green Book.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1999 heeft u van 1999 tot 2012 in India verbleven. Eerst verbleef u enkele maanden in de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Dharamsala en nadien verbleef u in het Sera Jey klooster te Bylakuppe, Karnataka. U verbleef er eerst tijdelijk zonder ingeschreven te zijn, nadien woonde u er als monnik van 2001 tot 2012. In juni 2012 bent u uit de orde getreden en bent u voor een aantal maanden bij de familie van uw vriendin ingetrokken, tevens in Bylakuppe. U hielp toen haar familie hier en daar en heeft ook enkele maanden in een restaurant gewerkt. U hebt voor uw vertrek uit India tenslotte nog een maand in Delhi gewoond.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Het CGVS merkt daar nog bij op dat uw RC weliswaar een foute plaats van geboorte vermeld, zijnde India in plaats van de Volksrepubliek China, maar dat uw RC elk jaar opnieuw blijkbaar probleemloos werd verlengd. Bovendien hebt u ook geen blijk gegeven van enige poging tot het rechtzetten van deze incorrecte gegevens in uw RC en geeft u hoe dan ook nergens aan dat dit voor u ooit een probleem is geweest in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u ten eerste dat u in India geen rechten hebt met uw RC en vermeldde in dit kader problemen bij de behandeling van uw gezondheidsproblemen, problemen bij het zoeken van werk, bij het kopen van eigendom en het doen van zaken. Zo verklaarde u dat u geen hulp kreeg van de Indische overheid bij uw medische problemen en zou u uw RC niet hebben kunnen gebruiken in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit

toegevoegde informatie blijkt echter dat Tibetanen zich in India probleemloos kunnen laten behandelen in Indiase ziekenhuizen en dat het voorleggen van een RC daarvoor geen vereiste is. U stelde verder door uw RC problemen gehad te hebben met het zoeken van werk, het zakendoen en het kopen van een eigendom. Maar u kon dit nauwelijks toelichten. U vertelde enkel dat u werk gezocht heeft in een restaurant en winkels, maar dat het niet mogelijk is bij Indiërs. U stelde daarnaast dat u veel ervaring had met het zoeken van werk. Gevraagd uw concrete problemen toe te lichten, gaf u aan in juli/augustus in een restaurant gewerkt te hebben, maar er problemen ondervonden te hebben met de politie die er verschillende keren langs zou gekomen zijn en uw RC gevraagd zou hebben. Ze zouden u gezegd hebben dat u geen recht zou hebben er te werken en u om smeergeld gevraagd hebben. Ook in Delhi zouden ze u gezegd hebben dat u geen recht had er te werken (gehoorverslag CGVS, pp. 14-15). Uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt echter dat Tibetaanse bannelingen in India over heel wat rechten beschikken en er in verschillende economische sectoren actief zijn. U kon bovendien niet precies aangeven wanneer deze feiten zich zouden hebben voorgedaan en heeft er ook geen aangifte van gedaan, noch bij de Indiëse, noch bij de Tibetaanse autoriteiten (gehoorverslag CGVS, p. 15). Dit doet afbreuk aan de zwaarwichtigheid van uw problemen. Ten tweede stelde u in India geen bewegingsvrijheid gehad te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 14). U gaf aan geen recht te hebben om naar andere plaatsen te gaan, dat u dan een bewijs moest tonen (gehoorverslag CGVS, p. 14) en niet naar de stad te mogen gaan wanneer u dat wilde (gehoorverslag CGVS, p. 17). Volgens toegevoegde informatie blijkt echter dat het niet onmogelijk is met een RC naar andere plaatsen te reizen. Hiervoor is welsiwaar in bepaalde gevallen toestemming nodig, maar dit zijn de modaliteiten eigen aan de RC en betreffen geen discriminatoire maatregelen. Ten derde gaf u aan dat Tibetanen in India gediscrimineerd worden. Zo verwees u naar het feit dat u meer zou moeten betalen voor een rit met de bus of met de riksja dan Indiërs. U verklaarde dat u er op een keer ook een opmerking over gemaakt zou hebben en toen geslagen zou zijn door een aantal riksja chauffeurs. U kon echter zelfs niet bij benadering aangeven wanneer het incident zich heeft voorgedaan en gaf ook aan er geen aangifte van gedaan te hebben. Uw uitleg hiervoor, dat u het niet aan de Tibetaanse autoriteiten gemeld hebt omdat ze niet voor elk probleem bij u langs kunnen komen (gehoorverslag CGVS, pp. 15-16), doet verder afbreuk aan de zwaarwichtigheid van deze feiten. U zei ook dat Indiërs u tweemaal geld zouden afgenomen hebben bij een rit op de riksja, maar kon ook dit niet precies in de juiste plaatsen en gaf aan dat u ook van deze feiten geen aangifte zou gedaan hebben (gehoorverslag CGVS, p. 16). Ook dit doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de problemen die u inroept. Ten vierde gaf u ook aan financiële problemen te hebben in India sinds u uit het klooster bent getreden. U verklaarde dat u problemen had om uw leven op te bouwen omdat u geen werk kon vinden en ook geld geleend heeft om naar hier te komen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het CGVS merkt hierbij op dat u verklaarde wel degelijk tijdelijk werk te hebben gehad, daarnaast weinig kon aangeven hoe u elders werk zou hebben gezocht en na enkele maanden reeds naar België vertrokken bent. Socio-economische motieven vallen op zich niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, aangezien het niet gaat om vervolging omwille van uw politieke overtuiging, religie, ras, nationaliteit of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Het vormt ook geen risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Behalve de financiële problemen, vermeldde u geen van deze asielmotieven in uw antwoorden in de vragenlijst die u met behulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en een tolk die de Tibetaanse taal machtig is invulde. In de vragenlijst werd nochtans expliciet gevraagd of u nog problemen kende met de autoriteiten, medeburgers of van algemene aard (zie vragenlijst CGVS). Het feit dat u deze asielmotieven niet vermeldde, kan erop wijzen dat u ze hebt opgemaakt tussen het gehoor op de DVZ en het gehoor voor het CGVS. Van een vluchteling kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij van bij aanvang van de asielprocedure een volledig overzicht heeft van de motieven die hem zijn land van verblijf deden verlaten.

Verder merk ik op dat u in Italië over de mogelijkheid beschikte om asiel aan te vragen en dat u dit niet heeft gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze zaken bevestigen verder het feit dat u India niet heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van het risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een valse IC met uw gegevens erop gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U verklaarde immers dat u in India een IC zou hebben aangevraagd en daarvoor de nodige documenten afgegeven zou hebben. U zou deze echter niet ontvangen hebben voor uw vertrek uit India, uw smokkelaar zou er op een onbekende manier wel één verkregen hebben, met uw gegevens en foto erop. U zou van het kantoor waar u uw IC heeft aangevraagd na uw vertrek wel een brief gekregen hebben, maar wist helemaal niet wat deze was of wat erin staat (gehoorverslag CGVS, p. 13), noch legde u deze voor aan de Belgische asielinstanties. Uw verklaring als zou u niet goed weten of de smokkelaar dezelfde IC heeft gekregen als uw echte is ook niet geloofwaardig is. U gaf bovendien tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan at u met een paspoort, een geel boekje met uw naam en uw foto, gereisd bent, maar vermeldde toen niet dat dit een vals exemplaar zou betreffen (DVZ verklaring, p. 7). Verder is het opmerkelijk dat u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Italië zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1 miljoen Indische roepies, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen, en u beweerde dit ook effectief gedaan te hebben (CGVS gehoorverslag, p. 13). In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van de bovenstaande vaststellingen. Het attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, de kopij van het attest van de "Nelen Khang" Kathmandu en de foto's vormen een begin van bewijs van uw herkomst in Tibet. De kopijen uit uw hukou hebben geen bewijswaarde, ze kunnen immers met knip- en plakwerk gemakkelijk worden gemanipuleerd. Uw "Green Book" vormt een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap behoort. Het document van het Sera Jey klooster vormt een begin van bewijs van uw verblijf in het klooster.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte

aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;

4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformationen/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;

5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op [http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde](http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde;);;

6. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;

7. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;

8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;

9. Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;

10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;

11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;

12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;

13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;

14. "They Say We Should be Grateful" Mass Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;

15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;

16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;

17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;

18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;

19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;

20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;

21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;

22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocaméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;
23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;
26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
27. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
28. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
29. Verklaring van de heer Pat Demaret;
30. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
31. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
32. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013;
33. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014 ;
34. Brief Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 4 april 2014.
35. "UNHCR Recommendations on Important Aspects of Refugee Protection in Italy, UNHCR, juli 2013, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/522f0efe4.pdf>;
36. "Italy: Reception conditions: current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, especially Dublin returnees, summary, Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, oktober 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/summary-italie-2013>;
37. "Turned Away Summary Returns of Unaccompanied Migrant children and Adult Asylum Seekers from Italy to Greece, Human Rights Watch, 22 januari 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/236198/345151_en.html;
38. "Reception Conditions in Italy": report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, Swiss Refugee Council, SFH – OSAR, oktober 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/reception-conditions-in-italy>;
39. "Beyond proof credibility Assessment in Eu Asylum Systems", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), mei 2013, p. 199 – 204, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>.

1.3.2. Verwerende partij voegt bij de nota een COI Focus China India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India, d.d. 25 maart 2014, een COI Focus China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China, d.d. 25 maart 2014, een COI Focus china/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013), 29 januari 2014 en een 'Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers', UNHCR, februari 2003.

1.3.3. Bij een schrijven van 22 juli 2014 voegt de verwerende partij een COI Focus "China India - De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" van 18 juni 2014, een COI Focus "China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland" van 18 juni 2014 en een COI Focus "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen" van 18 juni 2014.

1.3.4. Verzoekende partij legt ter terechtzitting volgende documenten voor: een kopie van haar hukou, een kopie van de Chinese identiteitskaarten van haar ouders, een bewijs van de documenten die zij op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker steunt zijn eerste middel op de *“Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van het beginsel van rechtszekerheid; Schending van het gelijkheidsbeginsel; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan *“van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van het non - refoulement beginsel; Schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; Schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984”*. In een derde middel beroept verzoeker zich op de *“artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van “artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.”*.

2.3. Verzoekende partij voert aan: *“Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is in werking getreden op 1 september 2013. Verzoeker daarentegen heeft reeds in datum van 20 augustus 2012 asiel aangevraagd bij de Belgische asielautoriteiten. Verzoeker heeft zijn asielaanvraag dus ingediend vóór 1 september 2013. Bijgevolg stelt zich de vraag naar de temporele toepassing van de wet in de tijd, nu de wet van 8 mei 2013 voor artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet geen specifieke overgangsbepalingen voorziet. Kan verweerster artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet toepassen op hangende asielaanvragen dewelke werden ingediend vóór 1 september 2013? De retro – actieve toepassing van de artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet op hangende asielaanvragen brengt algemeen beginsel van de rechtszekerheid en vertrouwensbeginsel in het gedrang”*.

2.3.1. Het artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2013. De wet van 8 mei 2013 werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 22 augustus 2013 en is tien dagen later in werking getreden, op 1 september 2013. Deze wet voorziet niet in overgangsmaatregelen, zodat deze wet vanaf 1 september 2013 door het bestuur dient te worden toegepast en dit ook op de lopende aanvragen.

2.3.2. Aangezien de wet van 8 mei 2013 in werking trad na haar totstandkoming en tien dagen na publicatie ervan, is geen sprake van retroactiviteit. Het komt de Raad niet toe om een oordeel te vormen aangaande de opportuniteit van de nieuwe wet, noch over de daarin opgenomen beleidskeuzes. Verzoekende partij mag de duidelijke beleidskeuze om de wet onmiddellijk in werking te laten treden zonder in overgangsmaatregelen te voorzien, niet verwarren met het beginsel van terugwerkende kracht. Immers elke nieuwe wet is in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds van tevoren in haar werkingssfeer bevond (P. Van Orshoven, *‘De kraai en de puit. De retroactieve wet in het licht van de beginselen van behoorlijke wetgeving’*, A.J.T. 1998-99, 27 e.v.). Het is niet omdat – althans volgens verzoekende partij – de oude regeling gunstiger was voor haar, dat het CGVS de bestaande wetgeving terzijde kon schuiven. Vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie bevestigt dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of

voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 12 januari 1998, A.R. S. 97.0052.F, Cass 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N, Cass. 28 februari 2003, A.R. C.00.0603.N, A.C. 2003, nr. 141, Cass. 18 maart 2011, A.R. C.10.0015.N). *In casu* heeft verzoekende partij een asielaanvraag ingediend die nog niet werd beoordeeld voor 1 september 2013 zodat deze niet beschouwd kan worden als een definitief vastgesteld recht voor de inwerkingtreding van de wet van 8 mei 2013. De toepassing van de wet van 8 mei 2013 was aldus manifest.

2.3.3. Verzoekende partij meent dat het gelijkheidsbeginsel in gedrang komt nu er geen enkel objectief criterium voorhanden is dat *“aantoont waarom een ene persoon langer dient te wachten dan de andere persoon. Evenmin is ligt er een objectieve reden voor waarom een verschil in behandeling ten overstaan van kandidaat vluchtelingen die op hetzelfde moment of zelfs later asiel hebben aangevraagd ten opzichte van verzoeker gerechtvaardigd is. Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, en heb je als een Tibetaanse vluchteling ofwel geluk een statuut te krijgen, ofwel pech er geen te krijgen, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen. Door artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet toe te passen op hangende asielaanvragen, ingediend vóór 1 september 2013, schendt verweerster het gelijkheidsbeginsel”*.

2.3.4. Het recht op rechtszekerheid kan ingeperkt worden door de wetgever voor zover daar een objectieve en redelijke verantwoording voor is en op voorwaarde dat hij dit zonder discriminatie doet. *In casu* heeft de wetgever aangegeven dat de invoering van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid geeft aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een asielaanvraag ongegrond te verklaren indien de asielzoeker reeds een reële internationale bescherming geniet in een eerste land van asiel. Verder beoogt deze bepaling de omzetting van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EU van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Er ligt dus een duidelijke objectieve en redelijke verantwoording aan de basis van dit wetsartikel.

2.3.5. Voorts verwijt verzoekende partij willekeur nu de commissaris-generaal geen strikte behandelingstermijnen worden opgelegd. Verzoekende partij gaat echter uit van de loutere veronderstelling dat haar wel de vluchtelingenstatus zou zijn toegekend indien haar asielaanvraag eerder was onderzocht. Daarnaast is de essentie van een asielaanvraag dat internationale bescherming dient te worden geboden indien voldaan wordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De invoering van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet belet niet in het minst dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend indien de verzoekende partij aantoont nood te hebben aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er wordt geen discriminatie aangetoond.

2.3.6. Bovendien betekent het gelijkheidsbeginsel niet dat alle toestanden gelijk behandeld moeten worden, maar slechts dat gelijke toestanden gelijk worden behandeld. Een ongelijke behandeling is slechts strijdig met het gelijkheidsbeginsel indien zij niet gesteund is op een objectief criterium van onderscheid dat relevant moet zijn in het licht van het doel van de maatregel. Zoals hoger aangehaald ligt een duidelijk objectief criterium aan de basis van deze bepaling zodat verzoekende partij niet kan aanhouden dat hiermee het gelijkheidsbeginsel is geschonden. De beweerdde willekeur in behandeling is geenszins overtuigend nu verzoekende partij zelf aangeeft dat haar asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgehandeld in 14 maanden, wat geenszins excessief is, integendeel. Tot slot laten geen wettelijke bepalingen of beginselen toe een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Verzoekende partij genoot bovendien intussen langer bescherming tegen de beweerdde vervolging en werd in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van het asielrelaas.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden

land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.6. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.7. Verzoeker stelt in 1984 geboren te zijn in Ginda (Zako, Ganzi), Sichuan, VRC. Verzoeker legt originele Chinese identiteitskaarten neer van zijn vader (geboortedatum 4 juli 1935) en zijn moeder (geboortedatum 18 februari 1934), beiden uitgereikt op 31 december 1990. Verzoeker legt tevens kopieën van de *hukou* van zijn familieleden van 23 maart 2007 neer, waarvan een blad melding maakt van een persoon geboren op 2 juli 1980. Verzoeker verklaart "*Op hukou stond (ook) 1980, maar ik ben er niet zeker van want kan geen Chinees lezen. Maar echte geboortedatum is 1984*" (gehoor p. 3) en verklaart tevens dat het blad dat melding maakt van een persoon geboren op 2 juli 1980 hemzelf betreft (gehoor p. 5) en dat zijn familieleden dit hebben opgestuurd via WeChat (gehoor p. 4). Verzoeker stelt tevens een beetje Chinees te kennen. Verzoekers herkomst uit China is aannemelijk.

2.8. Verzoeker legt tevens een onvertaald origineel Green Book met foto, een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala met foto en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu met foto voor. Aldus kan tevens blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

Uit verzoekers kopie van zijn Registration Certificate (RC), met foto, die uitgereikt werd op 20 januari 2001 en jaarlijks verlengd werd, nog recent voor een periode van vijf jaar tot 30 augustus 2017, blijkt dat hij volgens de Indische autoriteiten geboren is te Bylakuppe op 10 juni 1984 en dat hij een "refugee" is. Aldus kan blijken dat verzoeker door de Indische autoriteiten als een in India geboren Tibetaanse vluchteling wordt beschouwd. Ook zijn (origineel) rijbewijs vermeldt deze gegevens.

2.9. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken en personen verdacht van politiek activisme, de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch geenszins wordt aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten. Verzoeker verklaart dat zijn ouders hem naar India hebben gestuurd omwille van de mensenrechtensituatie en omdat verzoeker er geen onderwijs kon genieten. Indien hieruit geen vluchtelingenrechtelijke vervolging kan worden afgeleid, dan stelt verzoeker echter eveneens in India te hebben deelgenomen aan manifestaties tegen de Chinese overheid in 2006 en de periode 2007-2010

(vragenlijst 3.5, gehoor p. 11, p. 20). Aldus kan niet uitgesloten worden dat verzoeker bij een terugkeer in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten kan komen te staan.

2.10. Hoe dan ook verzoeker betwist geenszins dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 1999 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.11. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.12. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.13. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota). Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art 26 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?*

Is de omzetting van art 26 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art 26 van de richtlijn 2005/85/EG nu art 26 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”

2.15. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de

internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoeker de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoeker opnieuw in dat land zal worden toegelaten.”*

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder *“Niet-ontvankelijke verzoeken”*:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake *“Het begrip „eerste land van asiel”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoeker wanneer:

a) de verzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of

b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoeker kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoeker mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten.”

2.16. Daargelaten de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term “reëel” (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dat het woord “voldoende” (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel kan bestaan dat verzoeker geniet van een reële bescherming in India.

2.17. Immers verzoeker kon in India, minstens vanaf 1999/2000, ongemoeid en veilig verblijven en studeren. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book). Verzoeker bezat een RC waaruit kan blijken dat die jaarlijks verlengd werd en nog recent voor een periode van vijf jaar tot 30 augustus 2017, zodat verzoekers verblijfstitel in India momenteel nog altijd geldig is.

Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. Echter uit het administratief dossier en de gevoegde updates kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

2.19. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.20. Verzoeker wordt geenszins vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker ondervond geen problemen om zijn RC te laten vernieuwen, minstens maakte hij hier geen melding van, integendeel zijn RC is nog geldig tot 30 augustus 2017. Verzoeker verklaarde persoonlijke problemen betreffende smeergeld, afpersing en diefstal te hebben gehad in India, doch deze zijn onvoldoende ernstig om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, temeer verzoeker het niet nodig achtte een beroep te doen op de Indische en/of Tibetaanse autoriteiten (gehoor p. 15-17). Evenmin kan blijken dat enkel Tibetanen van dergelijk praktijken het slachtoffer worden. Inzake verzoekers medische problemen, zijn verzoekers beweringen tegenstrijdig aan de objectieve informatie, noch maakt verzoeker melding van andere vormen van concrete, persoonlijke discriminatie. Verzoeker haalt financiële problemen aan, doch dit valt buiten het kader van asielrechtelijke bescherming, en bovendien verklaart verzoeker dan niet hoe hij wel 1.000.000 Indische roepies kon betalen om zijn beweerde illegale reis te financieren.

2.21. Waar verzoeker nog meent dat "*deze regularisatie er was voor Tibetanen die nog geen RC hadden of hun oude RC niet konden verlengen*" stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele melding maakt van een poging daartoe en bovendien dat dergelijke loutere bewering niet kan blijken uit de inhoud en de geest van het Indische beleid (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) zoals deze in de COI's beschreven staat, temeer momenteel geen vertegenwoordigende ouder meer nodig is voor het verkrijgen van een RC en ook Chinese Tibetanen probleemloos een RC kunnen bekomen, en zelfs specifiek wordt ontkend waar de *COI Focus "CHINA INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India"* van 11 maart 2014 stelt "*Wat betreft het gegeven dat vele Tibetanen in het verleden in hun RC's verkeerdelijk een geboorteplaats in India opgaven, verklaarde een protocol officer van de FRRO's in 2008 aan de Australische asielinstanties dat dergelijke discrepanties in RC's en IC's (zie infra) kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland [Refugee Review Tribunal Australia, 06/11/2009]*". Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van louter theoretische beweringen, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, temeer de Raad niet inziet waarom verzoeker problemen zou krijgen met een incorrecte RC indien hij probleemloos op basis van zijn echte gegevens een nieuwe RC kan verkrijgen.

2.22. Verzoeker kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is, hetgeen tevens kan blijken uit de continue verlenging van verzoekers RC en de laatste keer zelfs voor vijf jaar tot 2017. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat

hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben.

Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw geleden gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Ook verzoekers RC is daar een bewijs van.

2.23. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.23.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De update van de COI Focus "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", vermeldt dat "*Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]*" en "*Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en "gevraagd zijn om over te steken" [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.*" In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is het achterlaten in een grensgebied geen effectieve overdracht, maar wordt aldus aan de betrokkene de mogelijkheid geboden om zich naar elders in het Indische grondgebied te verplaatsen.

2.23.2. Daarenboven kan uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "*Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe*" aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt.

Daar waar verzoeker een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) is in deze zin irrelevant nu deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte, onvolledige en evenmin recente landeninformatie en de aangehaalde zaak reeds dateert van 30 september 2004 wat bezwaarlijk actueel is. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.24. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere bewering "*Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan schade*", wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boude bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen. Daarenboven kunnen eenvoudige administratieve voorwaarden bij het vrij verkeer van personen – die niet worden aangetoond – op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd.

2.25. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is manifest ongegrond.

2.26. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de updates van de "COI Focus" "CHINA INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.*". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "*Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten.* Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro." Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.27. Nog daargelaten dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in Italië, heeft verzoeker met "*een geel boekje met mijn naam en mijn foto*" gereisd en betaalde "*1 000 000 indian roepies*" (verklaring 35). Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC heeft gereisd, zelfs indien hij deze heeft laten aanvragen met behulp van een tussenpersoon. Dat verzoeker zowel zijn RC als uiteindelijk zijn IC heeft afgegeven aan de smokkelaar, kan niet overtuigen gezien niet kan worden ingezien waarom verzoeker zijn eigen authentieke identiteitsdocumenten zou weggeven. Voorts kan evenmin worden ingezien waarom verzoeker 1.000.000 roepies zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze kon reizen. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven. Dat verzoeker geen enkele reden heeft om zijn IC te verbergen, kan niet blijken gezien hij het ontbreken hiervan inroept om zijn terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat hij de

waarheid spreekt. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen kopie heeft genomen van zijn IC, noch kan blijken dat hij een duplicaat zou hebben aangevraagd, wat hem ten zeerste kan worden aangerekend. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren. *"Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt"* doet niets af van de mogelijkheid tot terugkeer. Verzoekers verweer *"Zoals hierboven reeds werd geargumenteed blijkt uit het administratief dossier van verweerster niet of verzoeker zich in de mogelijkheid bevindt terugkeerpapieren te verkrijgen"*, kan dan ook niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat *"Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen"* en bovendien dat *"Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC"*. De door verzoekende partij neergelegde attesten van de Indiase ambassade kunnen evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden, wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden en uit deze stukken niet kan blijken dat deze personen over de nodige geldige identiteitsdocumenten beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 29 en 30) niet blijken of hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoeker legaal het land verliet – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.28. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.30. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.31. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.32. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK